

ΡΟΥΜΟΥΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Ἡ δεσποινὶς *Ecaterina Pitis*, ἥς τὴν εἰκόνα καὶ δύο ποιημάτια δημοσιεύομεν ἐν τῇ σελίδι ταύτῃ εἶναι μὴ δόξα τῆς Ρουμουνικῆς ποιήσεως. Συμπαθὴς, λεπτή, ἡγάπησε καὶ ἠσθάνθη μόνον τὸν ἱερὸν τῶν ἀγγέλων ἔρωτα, ἐκείνον ὅστις προσεγγίζει τὴν θεότητα.

Εἰς τὸν θαρροστεφεῖ ποιητὴν μας κ. Στέφανον Μαρτζώκην ἐφείλαμεν τὴν μετάφρασιν τῶν δύο ποιημάτων τῆς, τῇ συμπτᾶσει καὶ τοῦ δραματικοῦ συγγραφέως κ. Ἀχιλλέως Καραβία, ὁ ὁποῖος καὶ ἐγνώρισεν αὐτοπροσώπως ἐν Ρουμανίᾳ τὴν συμπαθεστάτην ποιήτριαν.

ECATERINA PITIS

Ο ΠΟΘΟΣ ΜΟΥ

Ἄναιρεύτηκα δύο μάτια
Ποῦ, σά μέσα σὲ καθρέφτη,
Νὰ θεωρῇς τὰ οὐράνια πλάτια,
Νὰ θεωρῇς τὴν κάθε αὐγή·
Ἄλλὰ σ' ὅσα ἐγὼ καὶ ἂν εἶδα,
Λέν ἐξάνοιξα μὴ ἀχτίδα
Τ' οὐρανοῦ μου ἐξεῖ νὰ πέφτῃ,
Μόνον εἶδα ἐξεῖ τὴ γῆ.

Πιθομοῦσα ἓνα σπιτάκι
Μὲ παράθυρ' ἀνθισμένα
Ποῦ τοὺς πόνους, τὸ φαρμάκι
Νὰ μὴ αἰσθάνῃ μιὰ στιγμή,
Ποῦ ἡ ψυχρὴ καὶ μαύρη μοῖρα
Νὰ μὴ τοῦ ἔχρουσε τὴ θύρα,
Μὰ ἓνα τέτοιο σπῆτι, ὠϊμένα,
Λέν ἐχτίστηκε στὴ γῆ.

✱

Η ΛΥΡΑ ΜΟΥ

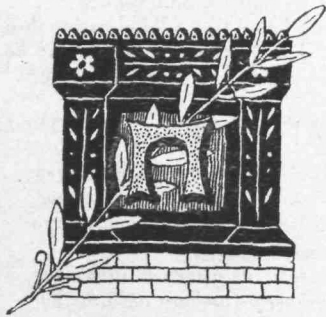
Μοῦ ζητεῖς ἓνα τραγοῦδι,
'Ἄλλ' ἡ λύρα ξεχατμένη
ἀπ' τὴν ἀνοίξι θλιμμένα
Σὲ μιὰν ἄκρη πάντα μένει

Τὴ χορδὴ τῆς ἔχω βγάλει
Ὅπου φθάνει στὴν καρδιά.
Τραγουδώντας τὴν ἀγάπῃ
Μῶχαι σπάτει μιὰ βραδυά.

Μετάφρασις ΣΤ. ΜΑΡΤΖΩΚΗ

✱ ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ ✱

Η «ΝΙΚΗ» ΤΩΝ ΔΕΛΦΩΝ

ΕΡΓΕΙΟΣ ἀποβαίνει ἢ κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς πολέμικῆς δρασεως τοῦ Ἑλλ. στρατοῦ, νικηφόρως προσελκύνοντες, εὑρεσις σπουδαιοτάτων ἀρχαιολογικῶν εὐρημάτων, σχετικῶν πρὸς

μάχας. Εὐρέθησαν Νίκη ἐν Δελφοῖς, Θεὸς ὀπλισμένος ἐν Θέρμῳ, τεράχια Ὀλυμπιακῶν ἀγαλματίων συμβολιζόντων πόλεμον, χαλκὴ κεφαλὴ ἀθλητοῦ ἐν Δήλῳ.

Ἐξαιρετικῶς πολὺς λόγος ἐγένετο περὶ τοῦ πρώτου εὐρήματος, τῆς «Νίκης» τῶν Δελφῶν, ἥς τὴν ἀνεύρεσιν ἀνήγγειλε πρῶτος πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παι-

δείας ὁ ἐν Δελφοῖς ἐφορεύων τῶν ἀναστητῶν κ. Κοντολέων, ἀνεκρίνωσε δὲ τηλεγραφικῶς ὁ ἀντιπρόεδρος τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας κ. Μυστριώτης πρὸς τὸν Διάδοχον εἰς Σέρβια, χαρακτηρίζων τὴν εὐρεσιν ὡς ἀγαθὸν εἶσὸν νίκης τῶν Ἑλληνικῶν ὀπλων.

Ἀπεντάνθημεν πρὸς τὸν ἐν Δελφοῖς ἐφορὸν τῶν Ἀρχαιοτήτων καὶ ἡμέτερον φίλον κ. Κοντολέοντα, ὅπως παράσχῃ ἡμῖν λεπτομερεῖ περιγραφὴν καὶ φωτογραφίαν τοῦ εὐρήματος, ἐλάβομεν δὲ παρ' αὐτοῦ τὴν κατωτέρω δημοσιευμένην ἐπιστολήν. Ἀπετάνθημεν κατόπιν πρὸς τὸν ἄρτι ἐκ Δελφῶν ἐπανελθόντα ἐταῖρον τῆς Γαλλικῆς ἀρχ. σχολῆς καθηγητὴν κ. Fernand Courby, ὅστις καὶ ἐρωτογράφησε τὸ εὑρεθὲν ἄγαλμα, ἀλλὰ ἐδοκιμάσαμεν ἀληθῆ ἐκπληξιν, μανθάνοντες παρ' αὐτοῦ ὅτι τὸ ἄγαλμα δὲν εἶνε τῆς Νίκης. Ἐκ καθήκοντος πρὸς τὴν ἀλήθειαν, ἐνομίσαμεν ἀπαραίτητον νὰ δημοσιεύσωμεν ἀμφοτέρως τὰς πρὸς τὸν Διευθυντὴν τῆς «Παναθηναϊκῆς» ἐπιστολάς τῶν δύο ἀρχαιολόγων, ἀναμείνοντες τὴν τελικὴν παρὰ τῆς ἐπι-